

не знаю, не знаю, не знаю.
Пісні і кохання ростуть у серцях
крізь втрати, і біль, і страждання,
бо кожна біда добігає кінця,
і врешті закінчиться битва оця,
і будуть пісні і кохання.
Вони проростуть крізь каміння й віки
колись – чи для нас, чи для інших –
так само закоханим будуть зірки
світити ночами, складати рядки
у ніжні замріяні вірші.
Ті ж самі мотиви, палкі і прості,
те ж саме кохання взаємне,
та будуть вже інші, не я і не ти,
кохати-любити, у вірші плести
мотиви легкі і приємні.
І хай будуть інші співати про сни
у пошуках вільного вітру,
хай будуть так само любити вони,
хай будуть так само чекати весни –
та все ж, як не ми, – дуже прикро...
Не знаю, не знаю: тобі і мені
до спокою, пекла чи раю?
Та щастя повернеться, з нами чи ні,
бо в світі незмінні кохання й пісні,
кохання й пісні не минають.

* * *

Повернутись раптово, зненацька,
обійняти оголений нерв,
щоб від спілої, спраглої ласки
спалахнув, зашарівся, завмер...
Обійняти руками за плечі,
ворушити волосся, а ще –
цілувати вуста, наче вечір
пестить квіти весняним дощем,

ніжно-ніжно торкатись обличчя,
вилиць, вигину шиї, ключиць,
і пірнати то нижче, то вище,
наче злива, усюди і скрізь,
і дивитись в закохані очі,
і читати бажання у них...
Як же я нерозважливо хочу
розчинитись в обіймах твоїх,
як я хочу... мов брунька у квітку,
повернутись в загублений рай,
повернутись раптово, нізвідки –
і долоні на очі – «Вгадай!»

* * *

Коханий, наснисть мені,
вітрилами в далині
майни мені хоч на мить –
болить
без тебе в мені усе –
нехай хоч вві сні несе
до тебе в живу блакить,
хай спить
реальність, а мрія – ні,
благаю, наснисть мені,
я хочу про тебе сни
ясні,
я хочу твоїх очей
бажання, що аж пече,
я хочу твоїх долонь
вогонь,
я хочу тебе до сліз,
молю я тебе: наснисть,
наснисть, поцілуй мене...
Сумне
і темне моє вікно...
Чекатиму все одно